

Tăcerea femeilor

Un studiu la 1 Corinteni 14.34

Andreas Steinmeister

© A. Steinmeister, Online începând de la: 27.09.2018, Actualizat: 27.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 14.34,35

1 Corinteni 14.34,35: Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, așa cum spune și Legea. Iar dacă doresc să învețe ceva, să întrebe pe soții lor acasă; pentru că este rușine pentru femeie să vorbească în adunare.

Introducere

Această temă pare în ultimi ani să devină un fel de „arzător cu ardere continuă”. Tot mai mulți conducători între creștini își schimbă gândurile referitoare la acest subiect. Cu câțiva ani în urmă ar fi fost imposibil printre așa-ziși creștini credincioși Bibliei să ia în considerare, ca în străngerile laolaltă surorile să ia parte activă de conducere într-un fel oarecare. Astăzi în multe cercuri creștine aproape că nu se mai poate face abstracție ca femeile să aibă funcția de păstor și prezbiter. Între timp și în adunările care au considerat Biblia ca fiind fundamentul absolut în toate problemele, participarea surorilor în adunări prin propuneri de cântări, rostire de rugăciuni și prin lucrări de vestire a Cuvântului este privită pozitiv.

Mulți credincioși zâmbesc ironic la faptul că se mai gândește la o astfel de temă. Se pot auzi tot felul de învinovățiri cum ar fi „dușman al femeilor”, „probleme cu genul feminin”, „experiențe din trecut cu genul feminin neprelucrate” și multe altele.

Între timp psihologizarea asistenței spirituale, reinterpretarea feministă a Bibliei sunt strecurate cu putere în așa-numitele cercuri evanghelice. Căci cum s-ar putea altfel înțelege, că între timp în Anglia printre metodiști există posibilitatea să se înalțe rugăciuni atât către Dumnezeu Tatăl cât și către Dumnezeu mama? Filozofia postmodernă unită cu un sentiment de viață postmodern transformă încet dar sigur ordinea dată de Dumnezeu.

Studiul capitolului 14 din 1 Corinteni

Considerăm că este urgent necesar să atenționăm cu privire la această evoluție. Studiul care urmează se ocupă în principal cu 1 Corinteni 14.

1. În 1 Corinteni 14 este evident vorba de *strângerea Adunării într-un loc* (1 Corinteni 14.23, compară 1 Corinteni 11.20). Scopul acestei strângeri este zidirea acestei Adunări locale (1 Corinteni 14.5,12,26).
2. Dumnezeu Însuși vrea să lucreze în mijlocul acestei Adunări prin Duhul Său. El vrea să fie *între ei* (1 Corinteni 14.25).
3. Profeția (vorbirea profetică spre zidire, încurajare și mângâiere; 1 Corinteni 14.3), învățătura, vorbirea în limbi, descoperiri noi, interpretarea celor descoperite, trebuia să le aibă frații din Corint, ca să le dea mai departe Adunării spre zidire (1 Corinteni 14.26). Dragostea trebuia să fie izvorul a toate (1 Corinteni 14.1), totul trebuia să aibă loc «cu ordine» (1 Corinteni 14.40). Vorbirea în limbi și profeția trebuia să aibă loc «una după alta» (1 Corinteni 14.27,31) cu scopul ca «toți să învețe și toți să fie încurajați (mângâiați)». «Învățarea» și «a fi mângâiat (încurajat, îndemnat)» este sensul întrunirilor

de zidire creștină. *Trebuie să ia naștere procese de învățare și schimbare a comportării la cei adunați.* Aceasta contrazice concepția răspândită despre o așa-numită adunare unde te simți bine, în care te așezi comod, ascuți mai mult sau mai puțin, iar apoi continui să mergi în același pas ca până acum (1 Corinteni 14.19,20).

4. „*Profeții*” care participă la lucrare (bărbații, compară cu 1 Corinteni 12.28; Efeseni 3.5; Apocalipsa 22.9) trebuie să poată să se stăpânească pe ei înșiși. Ei nu sunt obligați să dea mesaje, ci pot aștepta pe alții, ei pot tăcea, se lasă călăuziți de Duhul Sfânt și nu de eul lor și de dorințele lor (1 Corinteni 14.30,32).
5. Capitolul se adresează «fraților» (1 Corinteni 14.6,20,26). A se citi și textele următoare: 1 Corinteni 1.10,11,26; 2.1; 3.1; 4.6; 6.8; 7.24,29; 8.12; 9.6; 10.1; 11.33; 12.1; 15.6,50,58; 16.12,15,20.) De altfel cuvântul «frați» nu trebuie pretutindeni tradus prin „frați și surori” – așa cum cred unii și traduc astfel. Această falsificare răstoarnă evident ordinea lui Dumnezeu.

În Noul Testament se diferențiază foarte clar între „frate” (*adelphos*) și „soră” (*adelphae*) la singular (compară de exemplu cu 1 Corinteni 7.15, vezi și Marcu 3.35, și alte locuri). În Matei 19.29 se face diferență și între frați și surori, la plural. Acolo se spune: «Și oricine a lăsat ... frați sau surori» (*adelphous ae adelphas*). Frații și surorile sunt amintite și în Luca 14.26. Prin aceasta este clar, că „frații” nu înseamnă totdeauna „surori”.

Dar – așa s-ar putea pe drept obiecta – dacă se adresează credincioșilor în sine (nu rudelor propriu-zise), atunci în această adresare trebuie să fie incluse și surorile, deci li se adresează și lor? Aceasta este cu siguranță așa în multe cazuri, unde contextul lasă să se recunoască clar aceasta (de exemplu Romani 1.13; 1 Tesaloniceni 1.4 și multe alte locuri). Dar în Faptele apostolilor 15.7 se vorbește de „frați”, și este vorba de bărbați (Fap.15.6,13). În 1 Corinteni 7.29 textul ar fi de neînțeles, căci din context rezultă clar că se adresează „fraților” (bărbaților) (1 Corinteni 7.1,2,24,27,29). În 1 Timotei 5.1 sunt amintiți frații „mai tineri” (bărbații) în opoziție cu surorile mai tinere. În 1 Timotei 6.2 „frații” pot fi numai „frați bărbați”, căci mai înainte se scrie despre „stăpâni”. Cititorul să aprofundeze mai departe acest studiu.

Este însă adevărat că după Benseler și alte dicționare *hoi adelphoi* („frații”) în greaca veche *poate însemna* și „frați și surori”, chiar „rudă”. Dar se poate deduce din aceasta că în Noul Testament *se poate traduce* și cu „frați și surori”? Nu, aceasta este incorect – nici măcar acolo unde se adresează evident și surorilor. Fără îndoială în texte ca cel din Romani 8.29; Evrei 2.11; 1 Ioan 3.14 și multe altele sunt incluse și surorile. Chiar dacă în textele Scripturii credincioșii sunt *apelați* cu „frați”, poate fi vorba de „bărbați și femei” (Romani 12.1; 1 Corinteni 1.10; 1 Tesaloniceni 1.4; Evrei 3.1), dar și numai de bărbați (1 Corinteni 7.29).

În afară de aceasta trebuie să recunoaștem că într-un timp de uriașe schimbări antropologice (învățătura despre om) și teologice (învățătura despre Dumnezeu), că astfel de feluri de gândire sunt caracteristicile tipice ale timpului nostru, când se vorbește

despre omul androgen (un om bărbat-femeie) sau „partea femeiască în Dumnezeu).

În formulele de adresare din Noul Testament se folosește exclusiv noțiunea de «frați» (și prin aceasta elementul bărbătesc este scos în relief, chiar dacă el a eșuat așa de des) și nu de „surori”. Când se fac adresări surorilor, în astfel de formule de adresare stă totdeauna cuvântul „femeie” (Efeseni 5.22; Coloseni 3.18; 1 Petru 3.1).

Dacă cineva gândește că aceste afirmații sunt tipic patriarhal și sunt o dovadă a ochelarilor masculini, acela trebuie să permită să i se reproșeze, că el a fost deja cuprins de duhul timpului – probabil fără să observe.

Încă o dată: fără discuție, foarte frecvent în expresia „frați” sunt incluse clar și surorile, dar din cauza aceasta nu se poate traduce pretutindeni prin „frați și surori”. De altfel: să se fi înșelat toți traducătorii pe parcursul ultimelor 19 secole și numai în timpul nostru de decădere crescândă de la credința creștină unii „conducători” văd corect?

6. În 1 Corinteni 14.26 sunt adresați „frații”, și în 1 Corinteni 14.34 se spune: «Femeile să tacă ...». Dacă aici „frații” ar însemna „frați și surori”, atunci ar fi o contradicție cu versetul 34. Cum ar putea Pavel să încurajeze „frații” și „surorile” la lucrurile din versetul 26 și în același timp să spună în versetul 34, că femeile trebuie să tacă în adunări, și în 1 Timotei 2.11 să prescrie, ca femeile să nu dea învățătură?
7. Dar nu se repetă mereu cuvântul „toți” în 1 Corinteni 14, ca să arate clar, că *toți* trebuie să profetească și *toți* să vorbească în limbi (1 Corinteni 14.23,24,31)? Dar că „toți” nu poate însemna „toți cei prezenți”, arată versetul 31, căci aici de exemplu cei care profeteșc nu aparțin celor care au fost adresați, însă cei adresați pot fi identificați cu cuvântul „toți”. În afară de aceasta versetul 29 (1 Corinteni 14.29) vorbește de doi sau trei profeți, care profeteșc. Și aceasta îngrădește versetul 31 într-o oarecare privință. Este foarte clar, că prin argumentul că «toți prorocesc» nu se poate anula versetul 34, deoarece pe de o parte sunt adresați „frații” și pe de altă parte versetul 34 este evident o restricție.
8. Unii vor să ne explice, că în aceste versete sunt multe cuvine la genul neutru. Însă următoarele noțiuni sunt de genul masculin:
 - „fiecare” (*hekastos*)
 - „unul să interpreteze» (*kai eis diermaeneueto*)
 - „cineva care să interpreteze” (interpretatorul, *ho diermeneutaes*)
 - „să tacă” (*sigato*, persoana a treia singular prezent imperativ – „interpretatorul”, în mod clar de genul masculin)
 - „altuia” (*allo*, dativ singular)
 - „cel dintâi să tacă” (*ho protos sigato*)
 - „câte unul” – sau unul după altul (*kat'hena*)
 Și aceste texte dovedesc că apostolul nu a avut nicidecum de gând să se gândească la

contribuția publică a surorilor.

9. Cuvântul „a vorbi” înseamnă, după Benseker, în Noul Testament, „să vorbești cu voce tare, să înveți cu voce tare, să dai indicații cu voce tare” și după Bauer înseamnă „să scoți sunete tari, să vorbești cu voce tare, să te exprimi cu voce tare, să expui cu voce tare, să vestești cu voce tare”. În contextul din 1 Corinteni 14 se referă la vorbirea în limbi (1 Corinteni 2.5,6,18,23,27 și altele), la profeție (1 Corinteni 14.3,29), în general la vorbirea cu mintea (1 Corinteni 14.19), la rugăciunea și lauda aduse cu mintea (1 Corinteni 14.15,16). În privința aceasta este important, că totdeauna este vorba, că unul singur, fie că vorbește Adunării la comanda lui Dumnezeu sau unul singur ca „gură” a Adunării vorbește lui Dumnezeu (compară cuvântul „Amin” din versetul 16), *conduce* deci pe cei prezenți.

Deci în tot capitolul nu este nicidecum vorba de cântarea în comun, numai dacă – așa cum gândesc unii – expresia „toți profetesc” sau „toți vorbesc în limbi” din versetele 23-24 ar însemna cântare în comun; ceea ce este greu de dovedit.

Și 1 Corinteni 14.26 arată clar, că secțiunea cuprinsă în versetele 26-40 nu accentuează cântarea comună, ci zidirea celor adunați (1 Corinteni 14.26-40).

10. Se spune: «Femeile să *tacă* în adunări ...». Cuvântul „tacă” înseamnă „să fi tăcut, să fi liniștit, să fi mut, să te porți tăcut, să nu spui nimic” (Bauer pag. 1486). În Luca 9.36 ucenicii au tăcut, după ce au auzit glasul lui Dumnezeu; în Luca 20.26 au tăcut cei care stăteau la pândă, după ce au auzit înțelepciunea lui Isus; în Faptele apostolilor 12.17 au tăcut cei adunați, ca să asculte pe Petru; în Faptele apostolilor 15.12,13 mulțimea a *tăcut* și a ascultat relatarea lui Barnaba și Pavel. Romani 16.25 vorbește despre taina care a fost ascunsă timp de veacuri și acum a fost revelată. A tăcea înseamnă a nu vorbi.

Același cuvânt îl găsim în 1 Corinteni 14.28: «Iar dacă nu este cineva care să interpreteze, să tacă în adunare», și în 1 Corinteni 14.30: «Iar dacă i se face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă.»

Deci *tăcerea* este opusul *vorbirii* și înseamnă „să fi liniștit, să nu faci comunicări”. Femeilor li se spune clar, că în adunări ele nu trebuie să facă comunicări ca persoane singulare, ele trebuie să tacă.

În continuare se spune: «pentru că *nu le este permis* să vorbească; ci să fie supuse (textual: subordonate), așa cum spune și Legea.» Cuvântul „a permite” îl folosește Pavel și în 1 Timotei 2.12, când spune: «dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște. Nu Pavel este cel care spune: „nu permit ...”, ci: „... nu le este permis ...”. El se referă și la Lege, ca să sublinieze ideea. Probabil că apostolul se gândește la Geneza 3.16 sau la un alt loc, unde femeii îi este prescris un loc de subordonare.

«Petru că este *rușine* pentru femeie să vorbească în adunare.» Aici este același cuvânt ca și în 1 Corinteni 11.6, unde se spune, că este rușinos pentru o femeie dacă are părul tuns de tot sau tăiat. Pentru multe femei de zeci de ani nu mai este o rușine să aibă părul tăiat, deoarece ele au fost învățate că aici este vorba de un obicei cultural din timpul acela. Pe cine mai miră atunci, că între timp nu mai este nici o rușine când femeile vorbesc în adunări? Pentru unele femei nu mai este nici o problemă, ca la rugăciune sau la profeție, *în particular sau în străngerile laolaltă* «din pricina îngerilor» (nu din pricina unei oarecare culturi sau a unui frate sau soră oarecare) să nu-și acopere capul. Dacă cu aceasta de mult s-a terminat, desigur nu ne mirăm, dacă în 1 Corinteni 14.34 cuvântul „a tăcea” nu are nici un fel de importanță și prin aceasta nici o putere spirituală.

De fapt se folosește cuvântul „a vorbi” (*lalein*): «Pentru că nu le este permis să vorbească.» Unii comentatori vor să pună aici cuvântul „*didaskei*” (a învăța), deoarece imediat după acest verset se vorbește de unele posibile întrebări ale femeilor. Însă „a vorbi” se folosește în 1 Corinteni 14 pentru toate exprimările într-o strângere laolaltă locală ca Adunare (compară 1 Corinteni 14.2,3,6,9,11,19,28,29). Este deci vorba de o interdicție categorică de a vorbi în străngerile laolaltă ale Adunării.

11. S-ar putea pune întrebarea, dacă femeile au voie să pună întrebări în Adunare, ca în felul acesta să învețe. Nici aceasta nu au voie să facă, ci să întrebe acasă pe soții lor (sau pe părinți sau frați). Prin aceasta se face deosebire clară între străngerile laolaltă ca adunare de străngerile laolaltă „acasă”. Dar dacă ele nici măcar nu au voie să întrebe, cum este atunci posibil că unii gândesc, că ele ar putea totuși să profetească, să se roage cu voce tare, ca „gură” a adunării, și astfel să conducă adunarea în rugăciune? Apostolul devine tot mai clar.
12. După ce au fost spuse unele cuvinte clare, cum ar fi «nu este permis», «să fi subordonat», «rușinos», Pavel întreabă: «De la voi a ieșit Cuvântul lui Dumnezeu?» Mesajul lui este Cuvântul lui Dumnezeu. Nu corintenii aveau această tradiție, această obișnuință greacă sau iudaică. Nici Pavel nu a fost unul care ura femeile, așa cum afirmă unii, ori din neștiință ori din răutate, nu, el învăța Cuvântul lui Dumnezeu. El continuă apoi: «Sau numai până la voi a ajuns?» Orice corintean spiritual va răspunde imediat: Nu, este valabil pentru toate adunările (compară de altfel cu 1 Corinteni 1.2). La această întrebare nu poți avea gânduri proprii, să vorbești după plac Cuvântul, fără să fi neascultător de Cuvântul lui Dumnezeu și prin aceasta infidel. Dacă adunările (bisericele) sunt neascultătoare de această poruncă categorică, după ce ele zeci de ani au practicat-o biblic, atunci poți întreba, dacă Duhul Sfânt ori carnea marcată de duhul timpului stă înapoia unei astfel de ordini noi. Dacă credincioși o practică, pentru că până acum nu au putut să vadă altfel, să nu se grăbească în a rosti sentința, ci să se explice cu toată dragostea.
13. În continuare se spune: «Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului.» Orice credincios care gândește spiritual (care trăiește prin Duhul), orice frate cu adevărat credincios Bibliei și orice soră cu adevărat credincioasă Bibliei cunoaște și recunoaște fără probleme, că

trebuie să fi ascultător de această poruncă categorică a Domnului – chiar dacă tot mai mulți „profeți” și frați iubiți și surori iubite încearcă în timpul nostru să reinterpreteze acest text, pentru ca el să corespundă duhului timpului.

De altfel: dacă cineva afirmă, că 1 Corinteni 14.34 înseamnă că surorile au voie să se roage cu glas tare, să propună cântări sau să profetească, atunci aceștia trebuie să explice la ce se referă de fapt „tăcerea”? Nu înseamnă „să nu vorbească” în legătură cu „a învăța și a întreba” „să nu învețe pe alții”? De ce nu stă aceasta prezentat foarte clar aici, unde cuvântul „a învăța pe alții” se folosește așa de des? În afară de aceasta în capitol este vorba în primul rând de vorbirea în limbi și profetie. De ce se accentuează așa de mult a învăța pe alții?

Dacă se afirmă, că în acest capitol nu este vorba în primul rând de rugăciune, de aceea femeia are pe deplin voie să se roage în strângerile laolaltă, atunci trebuie în primul rând să accept că se referă la versetul 16 și în afară de aceasta se citează 1 Timotei 2.8, unde se spune categoric: «Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc ...». Epistolele de învățătură nu încurajează în nici un loc ca surorile să se roage cu glas tare în întrunirile ca adunare locală, dar ele vorbesc principial de subordonarea femeii (1 Timotei 2.11-14 și altele).

14. Unii consideră că 1 Corinteni 11.5 spune totuși clar, că femeile pot să se roage și să profetească în Adunare. Dar cum ajung aceștia la ideea că aici este vorba de strângerea laolaltă ca adunare? Cauza acestei păreri greșite poate fi presupunerea, că titlurile paragrafelor sunt inspirate, ceea ce nu este adevărat! În primul rând din 1 Corinteni 11.1-6 nu se poate deduce, că este vorba de întruniri în adunările locale, căci 1 Corinteni 11.1 se anexează la secțiunea anterioară (1 Corinteni 10.23-33), și aceasta de asemenea nu tratează întrunirile ca adunare; în al doilea rând, sunt date indicații generale, care nu se pot referi numai la strângerile laolaltă (1 Corinteni 11.7,14,15); în al treilea rând abia 1 Corinteni 11.18 pare să accentueze strângerea laolaltă («când voi veniți împreună în – sau, ca – Adunare ...»), și în al patrulea rând, expresia «adunările lui Dumnezeu» din 1 Corinteni 11.16 nu înseamnă „strângerea laolaltă locală”, ci «adunările lui Dumnezeu» locale, cărora le aparțineau și le aparțin toți copiii lui Dumnezeu dintr-o localitate – chiar dacă ei se strâng în diferite locuri (1 Corinteni 4.17; 7.1; 16.1). În 1 Corinteni 11.1-16 avem un principiu general, care are îngrădiri în 1 Corinteni 14.34.
15. 1 Corinteni 14.34 este Cuvântul lui Dumnezeu, porunca Domnului și este spre binecuvântarea Adunării lui Dumnezeu pe pământul acesta. Cine nesocotește aceasta, va trebui să recolteze urmările amare. Nu trebuie să ne mirăm, dacă Satan poate să distrugă tot mai multe căsnicii și familii, dacă noi credem că putem pune la o parte rânduilele lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii. Dacă dorim dezordine în această chestiune, vom experimenta că Dumnezeul păcii va reacționa în felul Său divin.

Gânduri de încheiere

Dar probabil unii cititori vor întreba, de ce permite Dumnezeu această evoluție, de ce nu-i oprește pe aceia care se deschid tot mai mult pentru această evoluție? Dar de ce să ordone Dumnezeu încetarea, când copiii Săi vor să meargă pe un drum greșit? Nu a spus El clar și precis, mai dinainte, profetic, decăderea creștinătății? El este un Tată iubitor, dar și amenințător. Dacă 1 Corinteni 11.1-6 nu se mai ia în serios, deoarece se vrea alinierea cu anumite tendințe, de ce să ordone Dumnezeu încetarea, dacă se vrea mersul în continuare pe drumul asemănării cu lumea și al neascultării? Nu și încă o dată nu, noi nu vrem să criticăm felul de procedare al lui Dumnezeu, ci pe noi înșine. Noi bărbații am eșuat, probabil suntem obsedați de a face carieră, am devenit iubitori de bani și încrezuți, am neglijat viața și studiul Cuvântului lui Dumnezeu, ca să savurăm lumea cu frumusețea ei aparentă. Noi bărbații am eșuat, deoarece probabil nu am fost și nu suntem pentru soțiile noastre cap în sens biblic, ci am arătat prea puțin dragostea lui Hristos în căsnicia noastră. Noi bărbații au eșuat, deoarece aproape că nu mai suntem bărbați (1 Timotei 2.8), ci ne adaptăm așa de repede la orice vânt de învățătură și stăm prea puțin statornici în blândețea lui Hristos (2 Corinteni 10.1) și ca robi ai lui Dumnezeu față de Cuvântul Său. Noi bărbații am eșuat, deoarece în multe cazuri am făcut pe soțiile noastre să se asemene cu lumea, deoarece în fond noi înșine am hrănit în noi înșine simțul lumii.

Nu, nu, noi nu dăm vina principală pe surorile noastre dragi, că ele nu își trăiesc viața zilnică în părtășie cu Domnul, ci pe noi, bărbați așa de des lumești, care deseori în orele de rugăciune deseori nu ne putem deschide gura. Dacă noi vrem să redevenim cu adevărat bărbați, care nu poartă «haina unei femei» (Deuteronomul 22.5), aceasta înseamnă de exemplu să tacă în orele de adunare, atunci surorile vor ocupa cu plăcere poziția dată lor de Dumnezeu și vor primi așa de multe lucrări pentru Domnul Isus, că vor fi mulțumitoare, că au voie să tacă în orele de adunare. Ce bucurie ar fi aceasta pentru Domnul și ce înviore ar produce în poporul lui Dumnezeu!

Domnul să ne conducă înapoi la Cuvântul Său, care încă mai stă «întărit în ceruri pentru totdeauna».

Titlul original: „Un studiu scurt la tema «Contribuția femeii în adunări»”

din *Folge mir nach*, 1999/6, pag. 26-33.

Traducere: Ion Simionescu